

Med hund i hasorna

VISSA DAGAR går jag hem hos hundar och barn. Det är väl de där dagarna jag har fullt upp med att oroa mig för andra saker. Man får inte vara för angelägen när man umgås med hundar och barn.

När det gäller katter ska man helst vara negativt inställd eller åtminstone totalt ointresserad. Då är man intressant.

En sådan här dag var jag och tittade på en lägenhet. Innehavaren hade två hundar – en stor svart nånting och ett nervöst, plirigt brunt nånting. Vi hälsade på varann, den svarte såg mig djupt i ögonen och svor mig evig trohet. Sen intog han sin plats tungt lutad mot mitt vänstra ben och beskyddade mig mot världens ondska och den andra hispiga hunden under hela rundvandringen.

Var tredje meter tittade den svarte på mig och försäkrade att allt skulle ordna sig. Varvid jag

SÖNDAGEN DEN 20 SEPTEMBER 1987

kliade bakom örat. Och så gick vi tre meter till. Eller tittade ut genom ett fönster. Allt under att den hispiga sprang oupphörliga rundor kring allt och alla och tuggade på medhavt torrfoder.

PASSAGEN genom det smala köket var lite problematisk. Den svarte avrådde men jag påminde honom om att jag faktiskt var där för att titta och då fick jag passera, motvilligt. Så fort vi kom ut i öppnare rymder intog den svarte sin plats vid min sida. Sen skulle jag gå.

Det går aldrig in i en hunds hjärna att någon måste lämna flocken. Han stod bara där, svart och svårmodig, en sinnebild av det evigt stoiska accepterandet av jordelivets fador. Sen vinkade båda av mig från balkongen. Och sen glömde de bort mig. Det är ju det som är fördelen med att vara hund – man tänker inte så hemskt mycket.

CHRISTINA